

Відьмак. Кров ельфів

КУПИТИ

Про книгу

Маленька Цірі — дитя-несподіванка — стала більшою несподіванкою, ніж видавалось спочатку. Жахливі сни про загибель Цінтри руйнують її душу, а чаклунський дар, що народжується, може зруйнувати тіло. Дати йому раду під силу лише могутній чарівниці Йеннефер. Тож Геральту не вдається довго переховувати Цірі у Відьмачому Оселищі. Попереду небезпечна подорож, бо для багатьох маленька княжна Цінтри — останній аргумент: для Ради Чародіїв, для чотирьох королів, для зловісних посланців Нільфгарду... І тільки Геральт оберігає сіроволосу дівчинку заради неї самої...

Розділ 1

Місто палало.

Вузькі вулички, що вели до рову, до першої тераси, дихали димом і жаром, полум'я жерло тісно скупчені стріхи садиб, лизало мури замку. Із заходу, з боку портової брами, наростав лемент, відгомін завзятої битви, й глухі удари тарану, що стрясали мур.

Нападники вдарили несподівано, проломивши барикаду, яку боронили нечисленні солдати, міщани з алебардами й арбалетники з цехів. Укриті чорними капаризонами коні перелітали над загорожею, наче привиди, сяючі, іскристі клинки сіяли смерть серед оборонців, що кидалися вже навтьоки.

Цірі відчула, як рицар, який віз її у сідлі, різко зупиняє коня. Почула його крик.

— Тримайся! — кричав він. — Тримайся!

Інші рицарі в кольорах Цінтри випередили їх, із розгону зіткнулися з нільфгардцями. Цірі бачила то лише мить, краєчком ока — шалений вир блакитно-золотих і чорних плащів серед брязкоту сталі, стукоту клинків по щитах, іржання коней...

Крик. Ні, не крик. Вереск.

Тримайся!

Страх. Кожен поштовх, кожне шарпання, кожен стрибок коня до болю рве долоні, стиснуті на ремені. Ноги в болісних корчах не знаходять опори, очі сльозяться від диму. Рука, що її обіймає, давить, душить, болісно стискає ребра. Навколо наростає крим, такий, якого вона досі ніколи не чула. Що треба зробити людині, аби вона так кричала?

Страх. Страх, що обезвладнює, паралізує, душить.

Знову брязкіт заліза, хропіння коней. Будинки навколо танцюють, вікно, звідки б'є полум'я, раптом виявляється там, де мить тому була брудна вуличка, встелена трупами, завалена кинутим майном біженців. Рицар за її спиною раптом захлинається дивним, хриплим кашлем. На руку, вчеплену в ремінь, бризкає кров.

Вереск. Свист стріл.

Падіння, струс, болісний удар об обладунок. Поряд — тупіт копит, над головою пролітають кінське черево й зношена підпруга, ще одне кінське черево, віється чорний капаризон. Хекання, таке, що видає лісоруб, рубаючи деревину. Але це не дерево, це залізом об залізо. Крик, здавлений і глухий, зовсім поряд із нею щось велике й чорне з плеском валиться у грязюку, бризкає кров'ю. Броньована нога тремтить, сіпається, оре землю величезною острогою.

Шарпання. Якась сила підкидає її вгору, витягає на луку сідла. Тримайся! Знову ривки, гонитва, шалений галоп. Руки й ноги відчайдушно шукають, на що спертися. Кінь стає дибки. Тримайся!.. Немає опертя. Немає... Немає... Є кров. Кінь падає. Не можна відскочити, не можна виборсатися, вирватися із тиску вкритих кольчугою рук. Не можна втекти від крові, що ллється на голову, карк.

Струс, хлюпання грязюки, різкий удар об землю, дивовижно нерухому після дикої скачки. Пронизливий храп та виск коня, що намагається підняти крижі. Гупання підков, мигтіння кінських бабок і копит. Чорні плащі та капаризони. Крик.

На вуличці — вогонь, ревуча червона стіна вогню. На її тлі вершник, великий, сягає, здається, головою палаючих дахів. Укритий чорним капаризоном кінь танцює, трясє головою, ірже.

Вершник дивиться на неї. Цірі бачить блиск очей у шпарині великого шолому, оздобленого крилами хижого птаха. Бачить відблиск пожежі на широкому клинку меча, що той тримає у низько опущеній руці.

Вершник дивиться. Цірі не може поворухнутися. Їй перешкоджають безвладні руки вбитого, які обплітають її у поясі. Їй не дає ворухнутися щось важке й мокре від крові, щось, що лежить на її стегні й притискає її до землі.

І їй не дає ворухнутися страх. Потворний страх, він скручує нутрощі, призводить до того, що Цірі перестає чути квиління пораненого коня, ревіння пожежі, верески мордованих людей і стукіт барабанів. Єдине, що є, що враховується, що має значення, — це страх. Страх, який набув

подоби чорного рицаря в оздобленому пір'ям шоломі, котрий завмер на тлі червоної стіни шаліючого полум'я.

Вершник спиняє коня, крила хижого птаха на його шоломі тріпочуть, птах зривається в політ. В атаку на беззбройну, паралізовану від страху жертву. Птах — а може, рицар — кричить, скрекоче, страшно, жорстоко, тріумфально. Чорний кінь, чорний обладунок, чорний довгий плащ, а за усім тим вогонь, море вогню.

Страх.

Птах скрекоче. Крила б'ються, пір'я лупить його по обличчю.

Страх!

На допомогу. Чому мені ніхто не допомагає? Я сама, я мала, я беззбройна, не можу рухатися, не можу навіть видобути голос із перехопленого горла.

Чому ніхто не приходить мені на допомогу?

Я боюся!

Очі, що палають у шпарині великого крилатого шолома. Чорний плащ закриває все...

— Цірі!

Вона прокинулася залита потом, задерев'яніла, а її власний крик, крик, що її розбудив, усе ще тремтів, вібрував десь усередині, за грудиною, палив пересохлу горлянку. Боліли руки, стиснуті на попоні, боліли плечі...

— Цірі. Заспокійся.

Навколо була ніч, темна й вітряна, вона одностайно й мелодійно шуміла кронами сосен, поскрипувала стовбурами. Не було вже пожежі й крику, була тільки ця тиха колискова. Поряд пульсувало світлом і теплом вогнище бівуаку, полум'я відблискувало на пряжках упряжі, червоно відбивалося на руків'ї й окутті меча, спертого на сідло, що лежало на землі. Не було іншого вогню й іншого заліза. Рука, що торкалася її щоки, пахла шкірою та попелом. Не кров'ю.

— Геральте...

— То був тільки сон. Поганий сон.

Цірі сильно затремтіла, підтягуючи до себе ноги й руки.

Сон. Тільки сон.

Вогнище вже встигло пригаснути, березові поліна стали червоними й прозорими, вони потріскують, плюються блакитним полум'ям. Полум'я освітлює біле волосся і гострий профіль чоловіка, який накриває її попоною й кожухом.

— Геральте, Я...

— Я поряд. Спи, Цірі. Ти мушиш відпочити. Попереду ще далекий шлях.

"Я чую музику, — подумала вона раптом. — У тому шумі... є му-зика. Музика лютні. Й голоси. Княжна з Цінтри... Дитя призначення... Дитя старшої крові, Крові Ельфів. Геральт із Рівії, Білий Вовк, і його призначення. Ні, ні, то легенда. Вигадка поета. Вона мертва. Забито її на вулицях міста, коли тікала..»

Тримайся... Тримай...

— Геральте?

— Що, Цірі?

— Що він мені зробив? Що тоді сталося? Що він... мені зробив?

— Хто?

— Рицар.... Чорний рицар із пір'ям на шоломі... Я нічого не пам'ятаю. Він кричав... і дивився на мене. Не пам'ятаю, що сталося. Тільки те, що я боялася... Так страшенно боялася....

Чоловік нахилився, полум'я вогнища відблиснуло в його очах. Це були дивні очі. Дуже дивні. Раніше Цірі лякалася цих очей, не любила в них дивитися. Але це було давно. Дуже давно.

— Я нічого не пам'ятаю, — прошепотіла вона, шукаючи його руку, тверду й шорстку, наче необроблене дерево. — Той чорний рицар...

— Це був сон. Спи спокійно. Це вже не повернеться.

Цірі вже чула такі запевнення, раніше. Повторювано це їй багаторазово, багато, багато разів заспокоювали її, розбуджену посеред ночі власним криком. Але зараз було інакше. Зараз вона вірила. Тому що тепер це говорив Геральт із Рівії, Білий Вовк. Відьмак. Той, хто був її призначенням. Кому вона була призначена. Відьмак Геральт, який знайшов

її посеред війни, смерті та розпачу, забрав із собою і пообіцяв, що вони вже ніколи не розстануться.

Вона заснула, не відпускаючи його долоні.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ